

misyjne drogi

**Jan Paweł II:
„Uczyń
całą ludzkość
jedną
solidarną rodziną”**

Rok 1994

Międzynarodowym

Rokiem Rodziny

Nr 3/47   lipiec — wrzesień   Rok 12/1994

O. Kazimierz Lubowicki OMI	
Rodzina — pierwszy świadek Ewangelii . . .	4
Jan Paweł II	
W trosce o rodzinę	8
Ks. Franciszek Behrendt	
Małżeństwo zwyczajowe w plemieniu Ngoni	10
O. Jarosław Różański OMI	
Jedno serce i jeden duch	12
O. Krzysztof Zielenda OMI	
Prastare prawo lewiratu	15
Ewa Szumańska	
Po powrocie	17
J. B. Ramaronandrosana	
Znaczenie tradycyjnej rodziny malgaskiej	18
Ingelore Haep	
Niemy krzyk w tropikalnym lesie	21
„Moi polscy misjonarze są wspaniali” Rozmowa z D. Croteau, biskupem Arktyki	24
Andrzej Kurowski	
„Bóg wysoko, car daleko...” Wznowienie duszpasterstwa w Irkucku	28
Ewa-Maria Kremer	
Przeobrażający się kwiat lotosu	31
Listy misjonarzy	34
Kinga Baszczuk	
Bezinteresowny dar. O. Damian — Apostoł Trędowatych	42
S. Joanna SPC	
Sto lat w służbie misjom	45
S. Luitgardis, służebniczka śląska	
Chrześcijańskie świadectwo kameruńskich rodzin	48
Wiadomości misyjne	50
S. Tadea-Józefa Augustyn OP	
Tam-tamem na cześć Pana	56
O. Krzysztof Pabian OMI	
Wspomnienia i wdzięczność	58
Papieskie Intencje Misyjne	60

**Rodzinom
powierzona jest
wielka troska o to,
ażeby wyzwolić siły dobra,
których źródło
znajduje się w Chrystusie
Odkupicielu człowieka,
aby te siły
uczynić własnością
wszystkich rodzin,
ażeby — jak to powiedziano
w polskim Milenium
chrześcijaństwa —
rodzina była
„Bogiem silna”**

(Jan Paweł II, List do rodzin).

Okładka I

Matka i dziecko z Republiki Jemenu. Foto: Melters/ present.

Mojej matce

Czarna kobieto, afrykańska kobieto, o, matko, myślę o Tobie...

*

O, Daman, matko moja, która mnie nosiłaś na plecach, która wykarmiłaś mnie mlekiem, która czuwałaś nad moimi pierwszymi krokami, która mi pierwsza otworzyłaś oczy na cuda ziemi, myślę o Tobie...

*

Kobieto pól, kobieto rzek, kobieto wielkiej rzeki, o, matko, myślę o Tobie...

*

O, Daman, matko moja, która ocierałaś mi łzy, zapewniałaś radość serca, która cierpliwie znosiłaś moje kaprysy, jakże bym chciał być znowu przy Tobie — być przy Tobie dzieckiem!

Prosta kobieto, kobieto wyrzecznię, o, matko, myślę o Tobie...

*

O, Daman, Daman z wielkiego rodu kowali, jestem wciąż myślami przy Tobie, a Twoje myśli towarzyszą mi na każdym kroku, o, Daman, matko moja, jakże bym chciał nadal czuć Twoje ciepło, być dzieckiem przy Tobie...

*

Czarna kobieto, afrykańska kobieto, o, moja matko, dziękuję za wszystko, coś dla mnie uczyniła, dziękuje ci Twój syn, który jest tak daleko od Ciebie — i tak blisko Ciebie!

Camara Laye, Gwinea Conacry
(tłum. Z. Stolarek)

Rodzina

— pierwszy świadek Ewangelii

Pewne kręgi chciałyby wmówić społeczeństwu, że Kościół myśli o rodzinie jedynie w kategoriach nakazów i zakazów, że chce nad nią raczej zapanować, niż jej służyć. Skwapliwie ukrywa się zatem, że np. „List apostołski o godności i powołaniu kobiety” (1988) został powszechnie uznany w świecie za najpiękniejszy i najgłębszy tekst na ten temat a „List do rodzin” (1994) za najpełniejsze przedstawienie sprawy, pełne żarliwości, sympatii i zachwytu. Tak też było ostatnio, gdy obradował w Warszawie XVIII Międzynarodowy Kongres Rodziny. Ok. dwunastu tysięcy uczestników zastanawiało się, jak „rodzinie współczesnej pomóc odkryć piękno i wielkość jej powołania, zgłębić jej wielką tajemnicę oraz wewnętrzne bogactwo”, a środki społecznego przekazu zignorowały go niemal całkowicie, tłumacząc, że mają „prawo do milczenia” (prawo to skrytykował Nuncjusz Apostolski w drugim dniu kongresu). Niewygodnie było informować, że światowej sławy

autorytety są za rodziną nierozdzielalną, że ludzie stojący w wielu przypadkach u szczytu kariery zawodowej, patrzą na swoje życie rodzinne oczyma wiary i proszą: „bądźcie dumni z przynależności do Kościoła”. Nikt nie chciał powiedzieć, że to, co u nas ukazuje się jako osiągnięcia Zachodu, w rzeczywistości jest jego skazą i symptomem cywilizacji śmierci. W takiej sytuacji trzeba więc tym bardziej rodzinom rozsianym po całym świecie głosić „dobrą nowinę o rodzinie” oraz zapraszać je, aby stały się wiarygodnymi świadkami Dobrej Nowiny.

Dobra nowina o rodzinie

Małżeństwo to wielkie misterium wiary! Zostaliśmy stworzeni na obraz Boga (zob. Rdz 1,26–27; 2,18–25), który nie jest samotnikiem, lecz wspólnotą miłujących się osób. Nasz Bóg — trzy równe sobie Osoby, które kochają się nawzajem tak radykalnie i prawdziwie, iż są niepodzielną jed-

nością — stworzył nas mężczyzną i kobietą na obraz swojej jednoczącej Miłości. Dążenie, abyśmy z każdym dniem stawali się coraz bardziej jedno w „prawdzie i miłości”, powinno zatem być stylem codziennego życia naszych małżeństw. Taka postawa jest również rzeczywistą służbą Kościołowi misyjnemu, gdyż im bardziej rodzina wierząca w Chrystusa jest „jedno”, tym czytelniejszym znakiem staje się dla świata, dając mu szansę „uwierzyć” (J 17,20–23).

Natchnienie i pogłówną lekcję tego bycia „jedno” znajdujemy we Wcieleniu oraz w Misterium Paschalnym Jezusa Chrystusa. Wcielenie ukazuje szczyty zjednoczenia. Oto w Jezusie Chrystusie natura Boska i ludzka zjednoczyły się ze sobą tak ściśle i niepodzielnie, że widzieliśmy

---

Jednoczyć się w prawdzie i miłości — to ideał życia rodzinnego. Na zdjęciu: Elfego Moreno, katechista z Dominikany, ojciec dziewięciorga dzieci. Foto: KNA-Bild.

Chcesz przeczytać więcej?

Zamów prenumeratę, aby otrzymać dostęp do pełnej zawartości czytelnicy.